

MANIFEST 8 DE MARÇ – ACCIÓ FEMINISTA D'ANDORRA

I.

Vivim un moment d'involució en matèria de drets humans. Arreu del món, drets que creïem consolidats són qüestionats, retallats o directament atacats. I els drets de les dones són, una vegada més, els primers a posar-se en dubte. No cal mirar molt lluny, perquè a casa nostra, a Andorra, els nostres drets tampoc no es respecten.

En un dia com avui, el Dia Internacional de les Dones, tornem a sortir al carrer per denunciar aquesta deriva global juntament amb la nostra realitat concreta: la vulneració persistent del dret a l'avortament. Una vulneració que afecta andorranes, residents i treballadores temporeres. Una vulneració que ens afecta a totes i a tots, perquè parla de llibertat, de dignitat i de democràcia.

II.

Novament sortim al carrer per denunciar promeses buides. Anys de declaracions, de suposades negociacions discretes, de terminis que no arriben mai. Se'ns ha dit que "s'hi està treballant". Se'ns ha dit que cal temps. Se'ns ha dit que es buscarà una fórmula.

Mentrestant, Andorra ha estat advertida per organismes internacionals com les Nacions Unides i el Consell d'Europa. Mentrestant, s'han anunciat calendaris que no s'han complert. Mentrestant, s'ha tornat a amenaçar que no es farà cap pas si pot posar en risc l'equilibri institucional.

Ens han promès despenalització en aquesta legislatura. Ens han promès avenços imminents. Ens han promès solucions tècniques. I, una vegada més, tot es queda en un no res.

Ens sentim enganyades: perquè avui, a Andorra, l'avortament continua penalitzat. Les dones continuem havent de marxar fora del país per exercir un dret que hauria de ser garantit aquí.

III.

Això té un nom: violència coercitiva institucional.

Quan un Estat obliga les dones a desplaçar-se fora del seu país per interrompre un embaràs, quan les sotmet a la por, a la inseguretat jurídica, a la pressió moral i a la incertesa, està exercint violència. Quan es dilaten decisions polítiques sota l'excusa de la prudència, s'està perpetuant la vulneració d'un dret fonamental.

Un dia com avui tornem a ocupar l'espai que ens pertany. Ho portem fent des del 2018 i no hem deixat de fer-ho. 8 anys. A Andorra, al carrer i a les institucions, a Barcelona, buscant xarxa. Denunciant la situació. I no deixarem de fer-ho. Perquè això que passa aquí és molt greu, i no es pot seguir fent veure que no ho és.

Diem prou a les promeses incomplertes.

Diem prou a la tutela dels nostres cossos.

Diem prou a la instrumentalització política dels nostres drets.

No demanem privilegis. Exigim drets.

No demanem excepcions. Exigim garanties.

No demanem permís. Exigim llibertat.

Perquè els drets de les dones són drets humans.

I els drets humans no es negocien, no s'ajornen i no s'abandonen.

El 2023 en el nostre manifest dèiem: “molt soroll, però estem al 2023 i res no canvia”. Avui, 8 de març del 2026, tornem al carrer i ho tornem a repetir. I no deixarem de fer-ho fins que el dret a decidir sigui una realitat a Andorra.

Les dones es troben desprotegides al nostre país. Ni més temps ni més barreres. Prou solucions arcaiques. Ja n'hi ha prou de sentir vergonya i amagar-nos. Prou ruda!

